

Närrast sedda, kui nüüd temma tallo
 asjad teik jo õige jone peäle ollid sanud;
 siis hulkus Jofep wahhest pühhapäwadel
 ülle kulla wäljade, ja panni tähhele, kui
 da Jummal nende kätte waewa oki õnnis-
 tand. Agga kui ta näggi, et saggedaste
 innimeste rummalusse ja holetusse läbbi
 Jummal õnnistus raisko läks; siis läks
 temma südda halledaks ja ta mõtles isse-
 ennese melest: „Jummal on mulle ennam
 „moistust ja suremat tundmist annud, kui
 „minno waese nabri-rahwale: minno koh-
 „us on, Jummal sanna järrele, liggi
 „mesile ni paljo head tehha, kui ma iou-
 „an: ma tahhan wahhest pühhapäwiti,
 „kui mul ial aega on, kullaese minna, ja
 „rahwofessaga jurto aiada: ehk nemmad
 „wõtwad minno kõnnetest monda õppe-
 „tust, mis nendele woib heaks sada.“ Ja
 sest päwast hakkas ta iggal pühhapäwal
 õhtupole kullasse minnema: ja nenda siis

needsinna sedd kõnned ja juttud sündisid,
 mis minna teile siin ülespannen.

Esimenne Pühhapäaw.

Jofep oli warsti algmiseses, kui ta maha-
 mehheks asjus, üh Wiis üleswõtnud,
 mis läbbi ka need pühhapäwad ni hästi
 ihho polest kui hinge polest woisid tullosaks
 sada: ja sedda wiisi piddas temma üles, ni
 laua kui Jummal temmale terwist ja elu
 kestas. Et nüüd se üks wägga hea wiis
 oli, siis tahhan ma teile sest lühhielt jut-
 tust da. — Hommikul warra oli se tem-
 ma esimenne tö, et ta teik ommad lojus-
 sed illufaste ja wisipärrast jotis ja tassus.
 Kui se tö sai tehtud; siis panni ta ennast
 puhast ja siwofast ridesse, nenda kui olleks
 ta tahtnud wõõrsi miina, ja maenitses
 omma perret, et nemmad sedda ka pid-
 did teggema; sest ta ütles: „Kui ma ühhe

265

mois